

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 48: je eigen 3 wijzen

Nu ze nog zo klein zijn, nog zo kind zijn is mijn prioriteit ook het kind zijn. Ik vind het belangrijk dat ze vrij zijn. Vrij van zorgen, vrij van geest, vrij van mening en vrij in fantasie. Ik laat ze daarin omdat dit het enige geloof moet zijn wat een kind moet hebben in mijn ogen. Het geloven in hun zelf, in hun kunnen. De rest is voor later. Zo lang mogelijk genieten van een bestaan waarin ze alle speelruimte hebben hun vrijheid te ontdekken en te testen, als het even kan ook te overschrijden. Vrij om fouten te maken zodat ze leren dat fout niet altijd fout is. Het verschil tussen fout is iets wat wij als volwassenen zien, een kind ziet dat niet. Dat geeft ook niets want daar zijn ze vrij in. Een kind is helder, transparant en neutraal. Een Zwitserland in de winter want kinderen zijn ook koud. Koud in de vorm van hardheid. Kinderen zijn hard voor elkaar, hoewel ze daar zelf niet veel aan kunnen doen. De schuldigen aan hardheid zijn wij. Wij zijn het voorbeeld, het monster is slechts een kopieermachine. Het ziet, het scant en het print. Ik vind dat wij als ouder elke dag, s'-morgens en 's-avonds, in de spiegel moeten kijken. Kijken en zien of jezelf ziet als voorbeeld en zien of je een voorbeeld was vandaag.

Ik ben niet perfect. In de verste verte niet. Eén ding scheelt, niemand is dat. Ik ben geen rolmodel, ook dat weet ik. Wat ik ook weet is dat ik alles doe vanuit mijn hart. Op dit moment doet mijn hart zeer. Dat heeft alles te maken waarom er gister geen blog was. Na een brakke nacht met idioot weinig slaap ga ik toch dapper de dag weer aan. Mijn hart doet zeer en het huilt. Heel hard. Voor de derde keer in anderhalf jaar heb ik het gevoel dat ik mijn zoon in de steek heb gelaten. Ook al weet ik dat dit niet het geval is, is het verdomde lastig je kind te helpen op grote afstand. Met pijn in mijn hart liet hem dus ook achter bij zijn moeder. Het mannetje is down, hartverscheurend om te zien. Hij heeft een muur opgetrokken waar ik niet doorheen kom. Hij heeft hulp nodig, ik als papa kan hem dat niet geven. Hierdoor bonkt mijn depressie met regelmaat op de deur. Ik heb veel te kampen gehad met mijn demonen en ik zie ze nog elke dag. Ik ben ook niet bang voor ze en laat ze ook gerust zien. Niet aan de monsters maar wel aan iedereen daarbuiten. Echter fluisteren mijn demonen wel in mn oor dat ik hem in de steek laat. Ik weet dat het niet zo is, maar het gevoel is er wel. Op zulke momenten kijk ik naar mijn 3 wijzen. Deze heb ik zelf gekozen en helpen mij. Als tip gekregen en in uitvoering gebracht in de hoop dat het mij sterker maakt. Dat

doet het en dus wanneer de tijd rijp is, geef ik mijn monsters dezelfde tip.

3 wijzen.

1 waar ik naar op kijk.

1 waar ik naar uit kijk.

1 welke ik achtervolg.

Ik hou de eerste 2 graag voor mijzelf, gierig wat ik ben. Maar ze zijn er alledrie wanneer ik weer ten strijde trek tegen alles wat ik niet hoor te zien en horen. In plaats van het te bevechten, probeer ik er iets moois van te maken. Dit maakt mij de papa die ik ben.

Wie die derde is? Ik achtervolg mijzelf maar dan 10 jaar ouder. Hoewel ik mij nooit in zal halen, maakt hij mij wel beter. Ik streef naar een oneerlijk beeld.

Nooit zal ik zijn wie ik over 10 jaar ben maar het is wel het proberen waard. Ik

geloof dat ik dat kan. En juist dat is het mooie van geloof. De vrijheid in het geloof, je geloof naar keuze. Wat je ook kiest, sta voor jezelf en geloof daarin.

Denk daar eens rustig over na, laat het bezinken en ren. Ren opdat je leeft.

Geloof je leven en wees vrij. Ooit ben ik ook vrij, vrij van demonen. Toch ben ik ze nodig want door hun ben ik wie ik ben. Een papa van mijn monsters zoals ze mij kennen. De papa waarin zij geloven en daar laat ik ze vrij in.